

Джек Лондон

Верността на мъжете

– Да ти кажа ли какво ще направим? Ще хвърлим зарове.

– Нямам нищо против – отговори другият и още докато отговаряше, се обърна към индианеца, който кърпеше снегоходки в ъгъла на хижата: – Слушай, Билбедам, хайде бъди добричък да изтичаш до хижата на Олсън и да му кажеш, че го молим да ни послужи със заровете си.

Тази неочаквана молба посред разговор за надниците на работниците, за дървен материал и храна учуди Билбедам. Освен това беше още рано през деня, а никога досега не беше забелязвал белите от калибъра на Пентфийлд и Хъчинсън да хвърлят зарове и да играят на комар, преди да са свършили дневната работа. Но когато намъкна ръкавиците си и излезе, лицето му остана безстрастно, както трябваше да бъде лицето на един юконски индианец.

Макар и да минаваше осем часът, вън беше тъмно и хижата беше осветена от лоена свещ, втикната в празна бутилка от уиски. Тя стоеше на маса от борови дъски, сред натрупани немити тенекиени чинии. Лойта от безбройни свещи се беше стичала по дългата шийка на бутилката и се бе втвърдила в миниатюрен ледник. В стаичката, заемаща цялата вътрешност на хижата, цареше същото безредие, както върху масата. А в единия край до стената имаше два одъра, един над друг, с отгнетни одеяла, както двамата мъже се бяха измъкнали от леглата сутринта.

Лорънс Пентфийлд и Кори Хъчинсън бяха милионери, макар това да не им личеше. В тях като че ли нямаше нищо необикновено и те можеха спокойно да минат за прекрасни образци на секачи от кой да е мичигански дърварски стан. Но вън в мрака, където в земята зееха изкопи, много работници вдигаха с винчове разкопаната пръст и чакъл, и злато от дупките, а други работници получаваха по петнадесет долара на ден, за да копаят и къртят дъното. Всеки ден от каменистото дъно се къртеше и вадеше на повърхността злато за хиляди долари и то всичкото принадлежеше на Пентфийлд и Хъчинсън, които заемаха място сред най-богатите крале на Бонанза.

Пентфийлд наруши мълчанието, настъпило след излизането на Билбедам, като накамари по-високо мръсните чинии и затропа с пръсти по освободеното пространство. Хъчинсън оправи пушещата свещ и замислено разтри саждите между палеца и показалеца си.

– Бога ми, бих искал да можем да отидем и двамата! – рязко възкликна той. – Това би решило изцяло въпроса.

Пентфийлд го загледа мрачно.

– Ако не беше проклетият ти инат, пак всичко щеше да се реши. Достатъчно е само да проявиш решителност. Аз ще се оправям тук, а

идущата зима може да тръгна аз.

– Защо трябва да отивам? Аз нямам никого, който да ме чака...

– Старите – грубо го прекъсна Пентфийлд.

– ... като теб – продължи Хъчинсън. – Момиче, искам да кажа, и ти го знаеш. Пентфийлд навъсено сви рамене.

– Смятам, че тя може да почака.

– Но тя те чака вече от две години.

– И от още една няма да остарее толкова, че да не мога да я позная.

– Така ще станат три години. Само си помисли, драги, три години в тоя край на земята, тая преизподня за прокълнатите! – Хъчинсън махна с ръка и малко остана да изстене.

Той беше няколко години по-млад от съдружника си, не повече от двадесет и шест годишен, и от лицето му лъхаше известна тъга, която се изписва по лицата на хората, когато напразно копнеят за нещо, от което отдавна са били лишени. Същата тъга се четеше и по лицето на Пентфийлд и тя съвсем явно пролича, когато той сви рамене.

– Снощи сънувах, че съм у Зинканд – заговори той. – Музика, звън на чаши, бръмчене на гласове, женски смях, а аз си поръчвах яйца... да, драги мой, яйца, пържени на очи, бъркани, рошки, твърди и по всички други възможни начини, и ги нагъвах, както ми ги носеха.

– Аз щях да си поръчвам салати и зеленчуци – лакомо му възрази Хъчинсън, – голям бифтек алангле, зелен лук и репички, от тия, дето хрускат между зъбите.

– Аз сигурно щях да ги поръчам след яйцата, ако не бях се събудил – отговори Пентфийлд.

Той вдигна от пода изпочукано по пъртините банджо и подръпна струните. Хъчинсън трепна и задиша тежко.

– Спри! – избухна той с внезапна ярост, когато другарят му подхва на игрива песенчица. – Ще ме подлудиш! Не мога да търпя!

Пентфийлд захвърли банджото на единия одър и издекламира:

Ще изрека, каквото другите мълвят наум –

аз Споменът съм, Мъката, аз съм Градът

и всичко друго, свързано с вечерния костюм!

Хъчинсън пак потрепна и както седеше, оброни глава на масата. Пентфийлд отново забарабани монотонно с пръсти. Нещо изпращя силно откъм вратата и привлече вниманието му. Скрежът пълзеше нагоре по вътрешната страна в бял пласт и Пентфийлд затананика:

Стадата са на топло; клоните са голи

и съомга във реките вече няма;

да знаеш, скъпа, как душата ми се моли
със тебе да се събереме двама.

Настъпи мълчание и то остана ненарушено, докато не пристигна Билбедам, който хвърли чашата със заровете на масата.

– То много студ – съобщи той. – Олсън говори мене, каза то Юкон замръзна тая нощ.

– Чуваш ли, приятелче! – възкликна Пентфийлд и плесна Хъчинсън по рамото. – Който спечели, може утре заран по това време да потегли по пъртината за Благословената земя.

Той вдигна с оживление чашата със заровете и я разклати.

– Как ще играем?

– Обикновен покер – отвърна Хъчинсън. – Хайде, хвърляй!

Пентфийлд с трясък помете чиниите на пода и изсипа петте зарчета. Двамата с нетърпение занадничаха. Нямахме две еднакви и най-високото беше петица.

– Заникъде! – изпъшка Пентфийлд. След продължително размишление той събра петте зара и ги сложи в чашата.

– Ако бях на твое място, щях да оставя петицата – забеляза Хъчинсън.

– Нямахме да я оставиш, като видиш ей това – отвърна Пентфийлд и хвърли заровете.

Пак нямахме два еднакви, а този път се наредиха последователно от двойка до шестица.

– Втори път нищо! – изстена той. – Няма смисъл и ти да хвърляш. Кори Няма начин да загубиш.

По-младият, без да продума, събра заровете, разбърка ги и със замах ги хвърли на масата, но видя, че и той има само от двойка до шестица.

– Поне се изравних с тебе, но трябва да се постарая да изкарам повече от това – каза той, като прибра четири от зарчетата и остави шестицата. – Ето сега, виж как те бия!

Обаче на масата се търколиха двойка, тройка, четворка и петица – пак празна работа и нито по-добра, нито по-лоша, отколкото у Пентфийлд.

Хъчинсън въздъхна.

– Такова нещо може да се случи веднъж на милион пъти – рече той.

– Нито в милион живота – добави Пентфийлд, събра заровете и бързо ги хвърли. Излязоха три петици и след доста забавяне той бе възнаграден с четвърта петица при повторно хвърляне. Хъчинсън като че бе

загубил и последната си надежда.

Но още при първия път излязоха три шестици. В очите на Пентфийлд мина сянка на съмнение, а у Хъчинсън пък проблясна надежда. Още една шестица и щеше да тръгне по леда към Солената вода и Отгатак.

Той разклати зарове в чашата, понечи да ги хвърли, разколеба се и продължи да ги разклаща.

– Хайде! Хайде! Няма да се бавиш цяла нощ с тая работа! – остро викна Пентфийлд и стисна масата така, че чак ноктите му се подвиха от усилието да се овладее.

Заровете се търколиха и в очите им се наби зар с обърната нагоре шестица. Двамата мъже седяха, втренчили се в нея. Настъпи дълго мълчание. Хъчинсън хвърли скришом поглед към съдружника си, който още по-потайно срещна неговите очи и сви устни в опит да покаже безразличието си.

Хъчинсън се изсмя и се изправи. Беше нервен, тревожен смях. Това беше случай, в който бе по-неудобно да спечелиш, отколкото да загубиш. Той се запъти към съдружника си, който яростно се нахвърли върху му.

– Сега да си затваряш устата, Кори! Зная всичко, което ще ми кажеш: че би предпочел да останеш, та аз да тръгна, нали така? По-добре не го казвай. Ти си имаш родители в Детройт, с които да се видиш, и това е достатъчно. Освен другото, ти можеш да направиш за мене тъкмо това, което смятах да направя аз, ако отидех там.

– И то е? ...

Пентфийлд прочете остатъка от въпроса в очите на съдружника си и отговори:

– Да, точно това. Ти можеш да я доведеш: при мен. Единствената разлика ще бъде сватбата в Доусън вместо в Сан Франциско.

– Какви ги измисляш! – запротестира Кори Хъчинсън. – Как, за бога, мога да я доведа аз? Да не сме брат и сестра? Ами че аз дори не я познавам и няма да е съвсем редно, знаеш ли, да пътуваме заедно. Разбира се, в това няма да има нищо лошо, ти и аз си го знаем, но помисли как ще изглежда тая работа, човече!

Пентфийлд изруга полугласно, като изпрати условностите на това положение в по-малко мразовита област от Аляска.

– Сега, само ако ме послушаш и не си придаваш веднага толкова важност – продължи съдружникът му, – ще видиш, че единственото правилно решение при тия обстоятелства е да те оставя тая година да

заминеш ти. До идущата има само една година и тогава ще мога и аз да си поживея.

Пентфийлд поклати глава, макар и да му личеше, че се бори с изкушението.

– Няма да го бъде, Кори, приягелю драги. Ценя твоята отзивчивост и така нататък, но няма да го бъде. Ще ме хваща срам всеки път, като си помисля как робуваш тук вместо мен.

Изведнъж сякаш му дойде нещо наум. Той затършува из леглото си и след като го разтури от нетърпение, намери бележник и молив, седна на масата и се залови бързо и уверено да пише.

– Ето – рече той и пхна надрасканото писмо в ръката на съдружника си. – Ти само ще предадеш това и всичко ще се нареди.

Хъчинсън го прочете набързо и го сложи на масата.

– Отде знаеш, че брат й ще се съгласи на това кошмарно пътуване дотук? – поиска да знае той.

– О, ще го направи заради мен... и заради сестра си – отговори Пентфийлд. – Знаеш ли, той никога не е виждал зор и аз не бих я оставил само на него. Но ако ти си с тях, пътуването ще е леко и сигурно. Щом стигнеш там, ще отидеш при нея и ще я подготвиш. После можеш да си продължиш на Изток, при твоите хора, а напролет тя и брат й ще бъдат готови да тръгнат с теб. Ти ще я харесаш веднага, сигурен съм в това, а като видиш ей туй тука, ще я познаеш още от пръв поглед.

С тези думи той отвори капака на часовника си и показа залепената на вътрешната му страна снимка на една девойка. Кори Хъчинсън я погледна и в очите му блесна възхищение.

– Мейбъл й е името – продължи Пентфийлд. – И няма да е зле да знаеш как да намериш къщата. Щом стигнеш във Фриоко, вземи файтон и кажи само „Домът на Холмс, Мирдън авеню...“. Съмнявам се, че ще е нужно да споменаваш Мирдън авеню. Файтонджията ще знае къде живее съдията Холмс.

– И виж какво – продължи Пентфийлд след кратка пауза, – много намясто ще е да ми купиш някои дреболии, която... ъъ...

– Които един женен човек трябва да има в дома Си – изтърси с усмивка Хъчинсън. Пентфийлд му се захили в отговор.

– Точно така, салфетки и покривки, чаршафи и калъфки за възглавници и така нататък. А би могъл да вземеш и някой хубав сервиз. Нали знаеш, може да й бъде трудно да свикне на тия наши работи тук. Можеш да ги изпратиш с параход през Берингово море. И слушай, какво ще кажеш за едно пиано?

Хъчинсън от все сърце одобри това хрумване. Не желанието му се беше стопило и възложеното поръчение започваше да му харесва.

– Бога ми, Лорънс – каза той, когато двамата приключиха съвещанието и се изправиха на крака, – аз ще го доведа това твоє момиче и още как! Ще готвя, ще се грижа за кучетата и за това нейно братле ще остане само да мисли за удобството ѝ и да прави за нея това, което съм забравил да направя аз.

На другия ден Лорънс Пентфийлд му стисна ръката и остана да го гледа как тича с кучетата и изчезва нагоре по замръзалия Юкон, на път към Солената вода и Отгатак. Пентфийлд се върна в мината си на Бонанза, която беше станала многократно по-безрадостна отпреди, и смело се приготви за дългата зима. Чакаше го работа, да наглежда работниците и да проучва изкопите по извивките на непостоянната златоносна жила; но работеше без сърце. Нито влагаше сърце в коя да е работа, докато не започнаха да се издигат стените от дървени трупи на нова хижа на хълма зад мината. Беше великолепна хижа, построена богато вътре, с три удобни стаи. Всяка греда беше одялана четвъртито на ръка и огладена – скъпа прищявка, когато на секачите се плаща по петнадесет долара на ден; но на него нищо не му се виждаше прекалено скъпо за дома, в който щеше да живее Мейбъл Холтц.

Занимаваше се със строежа на хижата и пееше:

„Да знаеш, скъпа, как душата ми се моли със тебе да се събереме двама!“ И още – сложи календар над масата и първото нещо всяка сутрин беше да зачеркне изминалия ден и да преброи колко дни остават до пролетта, докато съдружникът му се появи забързан надолу по леда на Юкон. Друга прищявка беше да не позволява на никого да спи в новата хижа на хълма. Тя трябваше да бъде запазена свежа за обитателката си, както свежи бяха гладко одяланите

трупи; и когато беше готова, Пентфийлд сложи катинар на вратата. Никой не влизаше вътре освен самия него, а той обикновено прекарваше там дълги часове и излизаше с необикновено сияещо лице, а в очите му грееше радостна топла светлина.

През декември получи писмо от Кори Хъчинсън. Току-що бил видял Мейбъл Холмс. Тя била точно такава, каквато трябвало да бъде, за да стане съпруга на Лорънс Пентфийлд – пишеше той. Беше

във възторг и от неговото писмо кръвта се разигра в жилите на Пентфийлд. Последваха нови писма едно подир друго, а случваше се, когато няколко пратки се застигаха, и по две-три наведнъж. И всичките

бяха в същия дух. Кори току-що се бил върнал от Мирдън авеню, Кори ей сега отивал на Мирдън авеню;

или Кори в момента бил на Мирдън авеню. И той се бавеше и бавеше в Сан Франциско и дори не споменаваше за отиването си в Детройт.

Лорънс Пентфийлд започна да мисли, че съдружникът му прекарва в компанията на Мейбъл Холмс твърде много време за човек, който отива на Изток да се види с родителите си. Дори се улавяше понякога това да го тревожи, макар че то щеше да го тревожи повече, ако не познаваше Мейбъл и Кори толкова добре. В писмата на Мейбъл, от друга страна, също се говореше много за Кори. Освен това в тях прозвучаваше нотка на плахост и нежелание във връзка с пътуването по леда и сватбата в Доусън. Пентфийлд в сърдечните си отговори се смееше на страховете й, които приемаше по-скоро само като физически страх от опасностите и трудностите, отколкото като опасения, събудени от моминска скромност.

Но дългата зима и отегчителното чакане непосредствено след двете предишни дълги зими започваха да му действуват. Надзираването на работниците и проследяването на златоносната жила не можеха да нарушат скуката на всекидневното еднообразие и към края на януари той започна да се мярка от време на време в Доусън, където на игралните маси можеше да забрави за малко личния си живот. Понеже нищо не му пречеше да си позволи да губи, печелеше и „пентфийлдовски късмет“ се превърна в нарицателен израз сред играещите на фараон.

Късметът не го напусна до втората седмица на февруари. Колко още щеше да продължи това, никой не можеше да предположи, защото след една голяма игра той не играеше повторно.

Това се случи в „Опера“; като че в продължение на цял час той не можеше да заложи парите си на някоя карта, която да не спечели. В момент на затишие в играта, докато крупието разбъркваше картите, съдружителят на игралния дом подхвърли ей тъй между другото:

– Хей, Пентфийлд, както виждам, тоя ваш съдружник го е ударил на лудории отгатак, в Щатите.

– И Кори ако не знае как да си поживее – отговори Пентфийлд, – особено след като го е заслужил.

– Всеки по своя вкус – засмя се Ник Инууд, – но аз едва ли бих казал, че „ще си поживее“, като се ожени.

– Кори да се е оженил! – провикна се с недоверие Пентфийлд, съвсем объркан за миг.

– Точно така – потвърди Инууд. – Прочетох във вестника от Фриско, дето пристигна по леда отзарана.

– Е, и кое е момичето? – запита Пентфийлд с вид на търпелива самоувереност, с която човек налапва хвърлената му въдица и е същевременно сигурен, че ей сега за негова сметка ще гръмне голям смях.

Ник Инууд измъкна вестника от джоба си и го заразглежда с думите:

– Нямам особено силна памет за имена, но май че беше нещо като Мейбъл... а, да, ето го: Мейбъл Холмс, дъщеря на съдията Холмс, който и да е той.

Лорънс Пентфийлд не трепна, макар и да се изненада, че някой тук на Север може да знае името ѝ. Той обходи невъзмутимо с поглед лице след лице, дано да забележи някой случаен знак за устроената му шега, но по лицата не се четеше нищо освен живо любопитство. Тогава той се обърна към комарджията и каза със студен, равен глас:

– Инууд, имам тук точно петстотин долара, които потвърждават, че това, което току-що ми каза, го няма черно на бяло във вестника.

Комарджията го изгледа с насмешка и изненада.

– Хайде, хайде, мойто момче! Вашите пари не ми трябват.

– Така си и мислех – подметна му презрително Пентфийлд, обърна се към масата и заложи на една-две карти.

Ник Инууд се изчерви и сякаш усъмнил се дали е с ума си, внимателно прегледа четвърт колона във вестника, след това се обърна към Лорънс Пентфийлд.

– Вижте какво, Пентфийлд – заговори той нервно и бързо, – не мога да допусна това, знаете ли...

– Да допуснеш какво? – грубо запита Пентфийлд.

– Вие подметнахте, че аз лъжа.

– Нищо подобно – беше отговорът. – Аз исках

да кажа само, че ти се опита неуместно да се пошегуваш.

– Залагайте, господа – обади се крупието.

– Но аз ви казвам, че това е вярно – настоя Ник Инууд.

– А пък аз ти казвам, че имам петстотин долара, които доказват, че във вестника това го няма – отговори Пентфийлд и хвърли на масата тежка торбичка със златен пясък.

– Съжалявам, че ще трябва да взема парите ви – сопна се Инууд и тикна вестника в ръката на Пентфийлд.

Пентфийлд видя, при все че не можеше съвсем да се накара да го повярва. Той хвърли поглед на заглавието „Младият Лохинвар дойде от

Север“ и бегло плъзна погледа си, докато в очите му се набиха имената Мейбъл Холмс и Кори Хъчинсън, свързани едно с друго; тогава се върна към горния край на страницата: вестникът беше от Сан Франциско.

– Парите са твои, Инууд – подхвърли той и кратко се изсмя. – Никой не може да каже докъде ще стигне тоя мой съдружник, като му отпусне края.

След това се върна към дописката и я прочете дума по дума, бавно и много внимателно. Не можеше вече да има съмнение. Безспорно Кори Хъчинсън се беше оженил за Мейбъл Холмс. „Един от кралете на Бонанза – гласеше съобщението, – съдружник на Лорънс Пентфийлд (когото обществото в Сан Франциско още не е забравило) и съсобственик заедно с този господин на други богати периметри в Клондайк.“ По-нататък и накрая прочете, че „гн и гжа Хъчинсън, след кратко отбиване на Изток, в Детройт, ще тръгнат на истинското си сватбено пътешествие до омайния клондайкски край.“

– Ей сега ще се върна, запазете ми мястото – каза Пентфийлд, изпрати се и прибра торбичката си, която междувременно беше пропътувала до везните и се бе върнала по-лека с петстотин долара.

Той излезе на улицата и купи сиятълския вестник. В него се даваха същите сведения, макар и малко по-сбито. Кори и Мейбъл без всяко съмнение се бяха оженили. Пентфийлд се върна в „Операта“ и отново зае мястото си на игралната маса. Той поиска да се премахнат ограничените на залозите.

– Искате нещо по-възбудително – засмя се Ник

Инууд и кимна на крупиецо в знак на съгласие. – Щях да ходя до магазина, но май ще остана да погледам как ще ме разорите.

И точно това направи Лорънс Пентфийлд след

два часа безразсъдна игра, когато крупиецо отхапа крайчето на нова пура, запали клечка кибрит и обяви, че банката е фалирала. Пентфийлд прибра четиридесет хиляди долара, стисна ръка на Ник Инууд и заяви, че това било за последен път и че вече никога нямало да играе при него, нито в някой друг игрален дом.

Никой не знаеше, че е понесъл загуба, тежка загуба. В държането му не личеше никаква промяна. Една седмица си гледа работата, кажи-речи както винаги, докато прочете съобщение за женитбата и в един портландски вестник. Тогава повика свой приятел да поеме грижите за мината му и замина нагоре по Юкон подир кучетата си. Пътува по посока на Солената вода, докато стигна Бялата река и тогава сви по нея. Подир пет дена видя ловджийски стан на индианци от Бялата река.

Вечерта имаше гощавка и той сеядя на почетно място до вожда, а на другия ден пое с кучетата си обратно към Юкон. Но вече не пътуваше сам. Тази вечер млада индианка хранеше кучетата му и помагаше да се настаят за нощта. Газена в детството си от мечка, тя сега понакуцваше. Казваше се Лашка и отначало се стесняваше от белия мъж – дошъл от Незнайното, взел я за жена почти без да я погледне или да й рече дума, – той сега я отвеждаше със себе си обратно в Незнайното.

Но Лашка имаше по-голям късмет от късмета на повечето индиански девойки, които заживяват с бели мъже на Север. Щом стигнаха Доусън, съединилата ги езическа женитба бе осветена от свещеник според обичаите на белите. От Доусън, в който за нея всичко бе чудо и сън, Пентфийлд я заведе направо в мината на Бонанза и я настани на хълма в хижата от гладко одялани трупи.

Шумът, който се вдигна, се дължеше не толкова на това, че Лорънс Пентфийлд бе прибрал в леглото и на трапезата си индианка, колкото на церемонията, узаконила тази връзка. Онова, което оставаше непонятно за обществото, бе официално утвърдената женитба. Но никой не закачаше Пентфийлд за това! Докато нечий приумици не причиняваха особена вреда на обществото, обществото оставяше мъжа на мира и на Пентфийлд не беше отказан достъпът в хижите на мъже с бели съпруги. След сватбената церемония не можеха вече да го смятат за мъж, съжителстващ с индианка, и не можеха да му отправят никакъв морален упрек, при все че имаше мъже, които не можеха да се съгласят с вкуса му по отношение на жените.

От Щатите вече не идваха писма. Шест шейни, натоварени с поща, се бяха загубили на Голямата съомга. Освен това Пентфийлд знаеше, че Кори и младата му съпруга по това време трябва да са тръгнали по пъртината. Сега те бяха вече на сватбеното си пътешествие – сватбеното пътешествие, за което бе мечтал сам той две отегчителни години. Устните му се свиха от огорчение при тази мисъл, но той с нищо не го показа, освен с по-милото си държане спрямо Лашка.

Беше минал март и приближаваше края на април, когато една пролетна сутрин Лашка поиска позволение да отиде няколко мили надолу по Бонанза до хижата на сиваша Пийт. Жената на Пийт, индианка от реката Стюърт, й била обадила, че нещо не било наред с детето й, и Лашка, която беше преди всичко жена-майка и смяташе, че наистина разбира от детски болести, не пропускаше случай да бави децата на други жени, които засега бяха по-щастливи от нея.

Пентфийлд запрегна кучетата и с Лашка на шейната пое по

пъртината надолу по Бонанза. Миришеше на пролет. Мразът не хапеше люто както досега и при все че земята все още беше покрита със сняг, бълболенето и кълколенето на вода свидетелствуваше, че зимата е поотпуснала железните си лапи. Пъртината пропадеше и тук-таме бе отгъпкана нова дия око̀ло отворилите се дупки. На едно та̀кова мя̀сто, къ̀дето не можѐха да се разминат две шейни, Пентфийлд чу приближаващи се звънчета и спря кучетата си.

Изад тесния завой се появи уморен впряг, последван от тежко натоварена шейна. Управляващия прът държеше мъж, чиито движения му се видяха познати, а зад шейната вървяха две жени. Погледът му се върна към мъжа на управляващия прът. Беше Кори. Пентфийлд се изправи и зачака. Радваше се, че Лашка беше с него. Срещата не можеше да бъде по-сполучлива, дори да беше предварително уговорена. И докато чакаше, чудеше се какво ли щяха да кажат, какво ли биха могли да кажат. Колкото за "самия него, той нямаше нужда да казва каквото и да било. Те бяха тези, които трябваше да обясняват, " той беше готов да ги изслуша.

Когато се изравниха, Кори го позна и спря кучетата си. С едно „Здравей, братле!“ той протегна ръка.

Пентфийлд я стисна студено и безмълвно. По това време двете жени стигнаха до тях и той видя, че втората бе Дора Холмс. Пентфийлд свали калпака си с увиснали наушници, ръкува се с нея и се обърна към Мейбъл. Тя се устреми към него, прекрасна и сияеща, но спря неуверено пред протегнатата му ръка. Беше възнамерявал да каже „Здравейте, госпожо Хъчинсън“, но това „госпожо Хъчинсън“ някак заседна в гърлото му и единственото, което можа да изрече, беше „Здравейте“. Обстановката бе по-напрегната и неловка, отколкото би могъл да пожелае. Мейбъл прояви вълнение, което отговаряше на положението ѝ, а Дора, доведена явно като един вид помирителка, заговори:

– Е, какво се е случило, Лорънс? Преди той да успее да отговори, Кори го хвана за ръкава и го дръпна малко настрана.

– Слушай, драги, какво значи това? – попита той полугласно и посочи с поглед Лашка.

– Не мога да разбера, Кори, какво те интересува тоя въпрос – отговори подигравателно Пентфийлд. Но Кори продължи без заобикалки:

– Какво търси тая индианка на твоята шейна? И ти ако не си забъркал някоя каша, аз ли да я оправям сега! Дано само да може да се оправя. Коя е тя? Чия е?

Тогава Лорънс Пентфийлд нанесе своя удар и го нанесе с някаква

спокойна приповдигнатост на духа, която като че беше донякъде възмездие за стореното му зло.

– Тая индианка е моя жена – каза той. – Госпожа Пентфийлд, ако нямаш нищо против.

На Кори Хъчинсън му се пресече дъхът, а Пентфийлд го остави и се върна при двете жени. Мейбъл,

с тревожно изражение на лицето, се държеше някак настрана. Той се обърна към Дора и попита доста жизнерадостно, сякаш всичко в света беше слънчево:

– Е, как понесохте пътуването? Трудно ли беше да се стопляте нощем?

– А как го понесе госпожа Хъчинсън? – продължи той, като се обърна към Мейбъл.

– О, миличкият ми глупчо! – провикна се Дора., склочи ръце на врата му и го прегърна. – Значи и ти си го видял? Помислих си аз, че нещо не е наред държеше се толкова странно!

– Аз... аз не мога да разбера – запелтечи той.

– Те напечатаха поправка в следващия брой – не спираше да бърби Дора. – И през ум не ни е минало, че може да си го видял! Във всички други вестници беше съобщено правилно, но, разбира се, трябвало е ти да видиш тоя нещастен вестник!

– Чакай малко! Какво искаш да кажеш? – пресече я Пентфийлд с внезапен страх в душата, защото се усети на ръба на дълбока пропаст.

Но Дора, не млъкваше и дърдореше нататък:

– Та нали, когато се узна, че Мейбъл и аз отиваме в Клондайк, „Двуседмичник“ писа, че като заминем, дните на Мирдън авеню щели да минават много будно, което, разбира се, е трябвало да бъде „мудно“.

– Искаш да кажеш...

– Че госпожа Хъчинсън съм аз – отговори Дора, – а ти през цялото време си мислил, че е Мейбъл.

– Точно така е станало – бавно промълви Пентфийлд. – Но сега разбирам. Репортьорът е сбъркал имената. Сиатълският и портландският вестник са препечатали грешката.

Той постоя малко, без да проговори. Лицето на Мейбъл бе обърнато към него и той можеше да види блясъка на очакването в очите ѝ. Кори задълбочено разглеждаше опърпания нос на единия си мокасин, а Дора поглеждаше крадешком равнодушното лице на седящата в шейната Лашка. Лорънс Пентфийлд гледаше право напред в безрадостното бъдеще, в

сивия безкрай на което се виждаше да кара кучешкия впряг на шейна с куцата Лашка до себе си.

Най-после той проговори съвсем просто, загледал Мейбъл в очите:

– Много съжалявам. Такова нещо и насън не можеше да ми дойде наум. Аз повярвах, че си се омъжила за Кори. Жената там на шейната е госпожа Пентфийлд.

Мейбъл Холмс безсилно се обърна към сестра си,

сякаш смазана изведнъж от умората на дългото пътуване. Дора я прихвана през кръста. Кори Хъчинсън все още се занимаваше с мокасините си. Пентфийлд ги погледна бързо един след друг и се обърна към шейната си.

– Не мога да се бавя тук цял ден, детето на Пийт ни чака – рече той на Лашка.

Дългият бич изсвистя, кучетата опънаха тегличите, шейната се наклони и рязко полетя напред.

– Да, Кори – подвикна Пентфийлд, като се обърна назад, – по-добре ще е да се настаниш в старата хижа. Тя дълго е стояла празна. Аз построих нова на хълма.

КРАЙ

Jack London
The Faith of Men, 1902

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране и обработка: Сергей Дубина, 11 юни 2003

Публикация:

Джек Лондон, Разкази и новели
Книгоиздателство „ГЕОРГИ БАКАЛОВ“, ВАРНА, 1987
Анелия Бошнакова, Сидер Флорин, преводачи, 1987
Борис Дамянов, Желяз Янков, Сидер Флорин, Тодор Вълчев, преводачи, 1963

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2201>]